

OBCHOD ŠTĚSTÍ

V malé, hezké horské vesničce plynul život obyvatel klidně po celý rok. Všechny malé domky v této vesnici byly dobře udržované, každé dveře krásně vyzdobené a okna okrášlená nádhernými květinami. Jen jeden dům tolik krásný nebyl, bylo to

poslední stavení ve vesnici vybudované z kamene a po mnoho let opuštěné; omítka byla tmavá, dveře úplně černé a zatarasené vysokým trnitým plevelem, okna plná prachu a pokrytá mnoha pavučinami. Všichni obyvatelé se mu vyhýbali a děti si myslely, že v něm žijí duchové.

Jednoho rána musel jeden z vesničanů cestou do práce kolem tohoto domu projít, a když si uvědomil, co vidí, úplně oněměl. Nemohl uvěřit svým očím a běžel zavolat ostatní obyvatele tiché vesnice. „Také vidíte to, co já?“ zeptal se všech roztřeseným hlasem. Nikdo však neodpověděl, všichni byli bez dechu; starý opuštěný kamenný dům se přes noc proměnil v krásnou a uklizenou chalupu. Kameny na fasádě byly úplně bílé, těžké dřevěné dveře se teď leskly a byly přetřené na zeleno, plevel zmizel, okna byla bez poskvrnky, a mezi dveřmi a oknem dokonce visela červená cedule se zlatým nápisem. A právě tento nápis překvapil obyvatele malé vesnice ještě víc! Na ceduli stálo „Obchod štěstí“!

Lidé se na sebe udiveně dívali a užasle si šeptali: „Neuvěřitelné! Podívejte se na ten krásný dům!“ řekla jedna paní a téměř zadržela dech, aby nenarušila kouzlo. „Ale jak bylo možné proměnit tento dům za jedinou noc?“ podivil se podezřívavě vyhlízející pán. „Co prodává obchod se štěstím?“ zeptalo se dítě své matky, protože si oddechlo, že starý dům neobývají duchové. Matka však neodpověděla, a tak dítě pokračovalo: „Možná sušenky? Dortíky? Čokoládu? Cukroví?“, ale podezřívavě vyhlízející pán přerušil dlouhý výčet pochoutek slovy: „To ti potěší jenom břicho! Ne, ne! Pro mě je to rozhodně zlodějina. Štěstí se prodávat nedá! Ve skutečnosti nic takového jako štěstí vůbec neexistuje!“ Zklamané dítě se neodvážilo nic namítnout, věřilo ve štěstí, a aby to dokázalo, otevřelo dveře.

Ve chvíli, kdy se malá ruka chystala otočit klikou, se dveře otevřely a za nimi stála paní, která byla velmi překvapená, že vidí všechny ty lidi. Brzy se ale vzpamatovala, s širokým úsměvem všechny přivítala ve svém obchodě a otevřela jim dveře dokořán, aby se mohli posadit. Jako první vstoupilo dítě a brzy ho

napodobili i ostatní, kteří byli příliš zvědaví, než aby to vzdali. Obchod byl krásně čistý, čtyři stěny byly vymalované žlutě, šeříkově, oranžově a zeleně, střecha byla natřená světle modře jako letní obloha, ale obchod byl úplně prázdný!

Dítě to už nevydrželo, dodalo si odvahy a zeptalo se: „Promiňte, paní, můžete mi říct, jestli váš obchod prodává pečivo? Je to cukrárna?“ Paní odpověděla: „Pokud chcete, aby to byla cukrárna, pak to bude cukrárna.“ Dítě si nebylo jisté, zda správně pochopilo, a trvalo na svém: „Nerozumím, paní, je to cukrárna, nebo není?“

Paní se usmála a řekla: „Máš pravdu, nevysvětlila jsem to dobře. Představ si, že tento obchod je krabice a že do této krabice vložíš předmět, na kterém ti hodně záleží, a jednoho dne se rozhodneš dát do ní něco dalšího. Tvoje krabice pak bude obsahovat mnoho různých věcí, které pro tebe budou velmi drahé a důležité.“ Dítě opáčilo: „A to je štěstí?“ Trpělivá paní odpověděla: „Štěstí závisí na tom, co je pro tebe důležité. V tomto obchodě je místo pro štěstí; pokud chceš najít sladkosti, najdeš je!“

Najednou se ozval nesmělý hlas učitelky ze základní školy, která se zeptala: „A mohla bych najít... mhm... zorganizovat krejčovství pro kostýmy na oslavu konce školního roku?“ Všichni se na ni udiveně otočili a ona pokračovala, skoro jako by se chtěla omluvit: „Ve škole je tak málo místa na práci!“ Jiná paní silným hlasem řekla: „Takže bych tady, kde je mnohem víc místa než u nás na faře, mohla mít zkoušky našeho pěveckého sboru?“ A další paní se zeptala: „A já bych konečně měla to správné místo, kde bych se mohla každý měsíc scházet s výborem sportovního sdružení?“ Tuto diskusi však náhle přerušil podezřele vyhlížející pán, který tentokrát poněkud rozpačitým hlasem řekl: „Ach, to jsou všechno jenom samé ženské nápady! Řekněte mi raději, jestli tady můžete ubytovat myslivce na zahájení a ukončení lovecké sezóny!“ Všichni se od srdce zasmáli.

Obchod se brzy zaplnil přesně takovými přáními, sny a plány, o kterých paní mluvila, když popisovala obsah krabice, a všichni byli šťastnější. A nikoho už nezajímalo, jak se opuštěný dům během jediné noci proměnil v krásný a útulný obchůdek štěstí.